

Daha Güçlü
Pêşeng
İçin İleri !

PÊŞENG

BO ŞORES

Karkerên Hemu Welatan Yekbin!

15 OCAK 1987
SAYI : 50

ORGANA KOMİTA MERKEZİ YA PARTİYA PÊŞENG A KARKERİ KURDISTAN

50. SAYI:

Daha Nice Sayılara Nice Güçlü Pêşenglere

Ellinlerdeki sayısıyla Pêşeng 50. sayısına ulaşıyor. Pêşeng 1 Haziran 1977'de ağır illegal koşullarda yayın yaşamına atıldı. O dönemlerde aylık dergi olarak yayınlanıyor ve kitlelere hitap etmekten çok parti kadrolarına yönelik olarak şekillenip olgunlaşma süreci yaşamakta olan partinin ideolojik-politik hattının yerleşmesi çabalarına teorik yanları ağır basan yazılıyla katkıda bulunmaya çalışıyordu.

O dönemde, çıkan her sayı illegal koşullarda parti kadro ve üyeleri arasında elden ele dolaşan Pêşeng'in, partinin ideolojik-politik hattının olgunlaşması sürecine önemli katkıları oldu. Ancak partinin yaşamında bir dönüm noktası olduğu tartışma götürmeyen 1983'teki 2. Kongre'ye kadar Pêşeng her

ay sürekli çıkma şansını elde edemedi. Yayın alanındaki parti kadrolarının sınırlı olması, yetersizlikleri ve teknik olanaklıklar vs. gibi sorunlar bazen aylarca Pêşeng'in yayınına ara vermesine neden oluyordu. Bu nedenle 2. Kongre öncesine kadar, düzensiz aralıklarla ancak 12 sayı yayınlanabildi.

2. Parti Kongresi'nin üzerinde en çok durduğu konulardan biri de partinin ideolojik-politik hattının yığınlar arasında geniş bir biçimde yayılması, parti politikasının tüm yönleriyle ulusal ve uluslararası kamuoyuna götürülmesi sorunuydu. Bu bağlamda Pêşeng'in Merkez Komitesi'nin resmi yayın organı olarak çıkarılmasını karar altına aldı.

Parti'nin 2. Kongre kararları doğrultusunda, Pêşeng'in 13. sayısı, Aralık 1983'te gazete olarak yayınlandı. O günden bu ya-

na Pêşeng her ay düzenli olarak kitlelere ulaştırıldı.

Bir yayının yaşamında 50 sayı, pek uzun bir ömür olarak sayılmaz. Bu nedenle ilk 50. sayıdan gerilere dönüp değerlendirme yapıldığında, ona büyük payeler

1986 Yılı'nın son haftasında, altı yıldır sıkıyönetim mahkemelerinde devam eden DİSK Davası DİSK ve bağlı sendika yöneticilerinin çeşitli ağır cezalara çarptırılması ve faşist darbe ile beraber fiilen kapatılmış bulunan DİSK ve bağlı sendikaların resmen kapatılması kararı ile sonbuldu.

Sözkonusu kararın verildiği günlerde, Ankara'da devam eden TÜRK-İS Kongresi, daha sağdan ve "sol"dan zorlanarak da olsa, Sevket Yılmaz'ı uzlaşmacı tutumlarıyla meşrepleri bilinen bazı "yeni" gangsterlerle beraber tekrar işbaşına getirdi.

12 Eylül askeri faşist darbesi, ekonomik ve politik nedenleri ve sonrasında süregelen uygulamalarıyla beraber değerlendirildiğinde; "DİSK Davası" ile ilgili kararın başka türlü olması beklenemezdi. Çünkü DİSK, uluslararası emperyalist finans kuruluşlarının, yerli ve yabancı tekelin istem ve çıkarlarına uygun olarak alınan "24 Ocak Ekonomik İstikrar Tedbirleri"nin önemli amaçlarından biri olan, ücretlerin ve dolayısıyla kitlelerin satınalma güçlerinin düşürülmesinin önünde en büyük engellerden biriydi. DİSK'in sendikal gücü, demokratik sınıf ve kitle sendikacılığına dayalı anlayışı; burjuvazinin, tekelin daha fazla sömürünün önünde bir engel olmakla sınırlı kalmıyor; asil önemli DİSK, burjuvazinin ekonomik ve siyasal egemenliği-

vermenin gereksizliği bilincindeyiz. Ancak Pêşeng'in yayın hayatını sürdürdüğü bu pek de uzun olmayan dönemde yaşanan yoğun toplumsal siyasal gelişmeler, gelişmeler karşısında Pêşeng'in kendisine tuttuğu safta ve bu safta sürdürdüğü kavga, onun tartışılmaz bir övgüye layık olduğunu kimse inkar edemez.

İçinden geçtiğimiz yakın dönem, bir yandan Kürdistan halkı

Devamı : S. 10'da

DİSK Kapatılırken TÜRK-İŞ'te Olup Bitenler.

ne karşı, diğer emekçi sınıf ve tabakaları birlikte savaşım veriyor, bu savaşımında önemli görevler üstleniyordu. Türkiye'de ve Kürdistan'da, sömürgeci tekelci burjuvazinin siyasal iktidarına son verecek olan Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfının bilimsel sosyalist hareketleri, DİSK bünyesinde, sendikal hareketle önemli oranda kaynaşmışlardır. Ve tekelci sömürgeci burjuvazinin kendi geleceği için asıl tehlike olarak gördüğü de buydu.

12 Eylül askeri faşist darbesi sonrasında, genel olarak ileric sendikal hareketle, özel olarak DİSK'e ve bağlı sendikalara yönelen zorbalığın, faşist baskı ve uygulamaların nedenleri kısaca bunlardır.

Zamanla DİSK'e bağlı sendikalara ait üyeler, yasal zorunluluklar nedeniyle, genellikle TÜRK-İŞ'e bağlı sendikalara üye oldu ve dolayısıyla faaliyetten men edilen bu sendikalar, süre içinde fiilen de "yok" edildi.

Ancak Evren ve Özal çetesi, bunlara da yetinmedi; uluslararası demokratik kamuoyunun ve kuruluşların, ileric demokrat hükümetlerin karşı olmak anlamında en çok önemsedikleri "dava" olmasına rağmen, sözkonusu mahkeme kararını aldırttı. Böylece faşist çete gerçek niyetini bir daha açığa vurdu. Bu kararla zaten fiilen "yok" edilen DİSK ve bağlı sendikaların bin-

Devamı : S 9'da

BU TABLO TÜMDEN DEĞİŞTİRİLMELİDİR

B.A.R.D.A.

Bilindiği gibi 12 Eylül darbecilerinin ileri sürdükleri bir gerekçe de, parlamenter pazarları ve sonuçta gerçekleşen transferlerdi. Bunun parlamentonun inandırıcılığını ve güvenini sarstığını habire söylediler.

Darbeciler, bu ve benzeri gerekçeleri örnek göstererek, oluşturulacak parlamentoda "geçmiş'in yaşanmaması için güya önlemler aldılar, sözümona sık dokuyup ince eleddiler.

Ne var ki son üç yılda gerek kukla parlamentoda, gerekse dışındaki burjuva partiler arasında yaşanan pazarlık ve transferler, bir taraftan genel olarak burjuva partilerinin kimi zaman büründürüldükleri "keskinliğinin" temelini, öte yandan da faşist diktatörlüğün başarısızlığını açıkça ortaya koydu.

İktidara gelirken, burjuva partileri arasındaki çekişme ve sürtüşmelere veyransın eden diktatörlüklerin, oluşturdukları rejimde benzeri (ve hatta yer yer daha keskin) çekişme ve sürtüşmeler engelleyemedikleri gerçeği Türkiye'de de yaşadığı, yaşanıyor. Çünkü faşist diktatörlüğün büründüğü "ulusal kurtaçıcı" rolüne, geçici "durgunluk" dönemine rağmen burjuva saflardaki çelişki ve sürtüşmeler keskinleşir; zorla dayatılan yapılar farklı boyutlardaki gerginlikle tutulamaz ve genel olarak başarısızlığa mahkum olurlar. Buna burjuva partilerinin temsil iddiasında oldukları kesimlerin sınıfsal tabanına oturmamışlıklarından kaynaklanan istikrarsızlık ve kaypaklıklar da eklenince, bugün burjuva siyasal partiler arasında yaşanan gelişmeler kolaylıkla anlaşılabilir.

NERDEN NEREYE

Faşist cunta, 6 Kasım 1983 göstermelik seçimlerini tezgahlar, "daha sağlıklı bir parlamento" için iki veya üç partinin yeterli olduğunu, 12 Eylül önce-

si parlamento ve koalisyon örneklerini göstererek savunuyordu. Bu nedenle üç partiye izin verdi ve diğerlerinin seçimlere katılmalarını vetolarla engelledi. Oluşturulan parlamentonun burjuva anlamda bile kukla olduğu beş ay sonra yapılan mahall seçimlerle açıkça ortaya çıktı. MDP ve HP yüzde 10'luk barajın altına düştüler. Bu, yeni tartışmalara ve her iki partide çalkantılara yol açtı. MDP'den kopmalar HP'den ise SODEP ve DSP ile birleşme eğilimleri boyverdi.

Bir süre sonra HP, SODEP ile birleşti, MDP feshedildi. Bir kısım MDP'ilerle HDP kurulurken geri kalanlarından bazıları DYP ve ANAP'a kaydılar ve bazıları da "bağımsız" kaldılar. DYP ve HDP parlamentoda grup kurdu. SHP'den DSP'ye geçmeler oldu. 28 Eylül seçimleri ardından HDP ve SHP'de yeni çalkantılar oldu. HDP kendini feshederek ANAP ile birleşme kararı aldı. SHP'den kopan bir grup parlamenter Halk Partisi adında üç-günlük bir "köprü partisi" kurarak 84.maddeyi aştı ve DSP ile birleşti. Tabii bu arada birkaç günde üç parti değiştiren parlamenterler oldu.

Sonuçta 6 Kasım göstermelik seçimleriyle parlamentoya giren iki parti eriyip gitti; seçimlere sokulmayan üç parti parlamentoda grup oluşturdu. Tüm bunlar birleşme ve transferlerle gerçekleşti.

Darbeciler, ilk iki-üç yılda parlamenter transferlerine ateş pükürürlerken, kimi burjuva kalemlerinin bile "izleyememekten" şikayetçi oldukları pazarlık ve transferlere artık ses çıkarmıyorlar.

Evvet, dayatılanı suni yapıdaki başarısızlık ortadadır; ama bu "sesizlik", sadece bununla açıklanamaz. Çünkü rejimin genel çıkarları esas alındığında, özellikle parlamentoya giren SODEP (birleşme yoluyla), DYP ve DSP'de törpülenen "keskinlik" de cuntanın suskunluğunun önemli bir

etkenidir. Sözkonusu üç partinin parlamento dışında iken söyledikleri ile parlamentoya girdikten sonra söyledikleri arasında önemli farklılıklar vardır.

Demokrasi havarisi kesilen burjuva politikacılarının, önerilerine atılan kırınımın kadar iş-tahli oldukları ve bir dönem "keskin" çıkışlarla karşı oldukları kurum ve kurullarla önemli uzlaşmalara girdikleri ortadadır. Kurum ve kurulların meşruluklarının ötesinde "adil dağılım" için öneriler yapıyor. Bu daldan-dala savrulmaların gösterdikleri bir diğer gerçek de burjuva muhalefetin demokrasi mücadelesinde kaypak, sahtekar, ikiyüzlü olduğudur.

DEMOKRASİ MÜCADELESİNİN GÜVENCESİ

Burjuva saflardaki gerginlik sürecine bakıldığında, gelecek seçimlerde yerlerini kaybetme korkusunun da önemli etken olduğu görülmektedir.

Kukla parlamentoda grup kurma pahasına "İstih" olmaya gönüllü partiler de olunca, alan memnun veren memnun misal birleşme ve transferler oluyor. İlk başlarda keskin görünen DSP'nin SHP'deki en geri ve cunta şaşakacı parlamenterleri alması, DYP'nin "devrim muhafızları" dediği parlamenterlerle grup kurması; HP'nin genel sekreteri V.Hastürk ve SHP'de "keskinliği"yle tanınan A.Hısan Eğin'in bugün DYP saflarında olması; Yazar'ın Özal'ın ANAP'yla birleşmesi burjuva saflardaki siyasal yozlaşma ve çürümenin de göstergesidir.

ANAP bünyesindeki MSP-MHP çekişmesi ve bunun bağlantılarını da gözönüne alındığında 12 Eylül öncesi çekişmelerin keskinleşerek sürdüğü kolaylıkla görülebilir. İktidarı ve yasal muhalefetiyle faşist rejim, ekonomik ve toplumsal alanda olduğu gibi siyasal alanda da çıkmazlar içindedir.

Ancak faşizm ne açmaz ve çelişkileri sonucu yıkılır ne de burjuva muhalefet gerginlikle daha tutarlı hale gelir. Öyleyse geriyeye yıllardır söylediğimiz bir gerçek

Devamı : S 10'da

BATI AVRUPA'DAKİ KÜRTLERİN SORUNLARI

TKP'Yİ İLGİLENDİRİYOR MU ?

Rodi BERÇEM

TKP'nin yayınlanan tezlerinden biri de "Batı Avrupa'daki Faaliyetlerimiz Üzerine" adını taşıyor. Bu yazımızda, TKP'nin, Kürdistan'dan değişik nedenlerle ayrılıp Batı Avrupa'ya yerleşen yarım milyon civarındaki Kürtlerin özgül sorunlarına ilişkin politikası üzerine duracağız.

TKP'NİN YÜKÜMLÜLÜĞÜ

Batı Avrupa'daki Kürtlerin kendi bağımsız örgütlerinde örgütlenmeleri gerçeği, TKP'nin Avrupa'daki çalışmaları üzerinde durup Kürtlere karşı sorumluluk ve görevlerini yerine getirip getirmediği tartışmasını anlamsızlaştırıyor. Her şeyden önce TKP, Batı Avrupa'daki Kürt emekçilerini de örgütlemeye çalışıyor, onların partisi ve çıkarılarının savunucusu olduğunu iddia ediyor. İkincisi, TKP, Batı Avrupa'daki çalışmalarında Kürdistan'daki ulusal baskıya karşı çıkıp uluslararası dayanışmayı örgütlemek ve Batı Avrupa'daki Kürt emekçilerin özgül sorunlarının çözümü için faaliyet göstermekle de yükümlüdür. Bu nedenle, TKP açısından bu faaliyet, uluslararası dayanışmanın ötesinde bir anlam taşımaktadır.

Türk sömürgeçlerinin Kürdistan'daki sömürsü ve ırkçı-soven baskısı bilinmiyor... Batı Avrupa'daki Kürtlerin ezilic çoğunluğu sömürgeçlerin baskı ve sömürsünden dolayı ülkesinden ayrılmıştır. Türk sömürgeçleri, Avrupa'da da Kürtler üzerindeki baskının sürdürülmesi için tüm yollara başvuruyor, emperyalizme olan ilişkilerini bu politikayı yürütmeye baskı unsuru olarak kullanıyorlar.

KÜRDİSTAN VE KÜRT
GERÇEĞİ TKP'DE KARIN
AĞRISI YAPIYOR

TKP de çok iyi biliyor ki,

TC'nin "mısak-ı milli" sınırları dahilinden Batı Avrupa'ya gelen insanların önemli bir kısmı Kürttür. Türk sömürgeçleri ve hempaları dışında herkes Kürtlerin varlığını kabul ediyor; yabancı işçiler üzerine yaptığı araştırmalarda bu gerçeği dile getiriyor.

Bağımsız Kürt örgütleri, Batı Avrupa'daki Kürtlerin sayısının yarım milyon civarında olduğunu tahmin ediyorlar. Bunların sadece 350 bini F.Almanya'da (Protestan Kilisesi ise Kürtlerin F.Almanya'daki sayısını 200 bin olarak veriyor) yaşıyor.

TKP, tezlerinin adı geçen bölümünde Kürtlerin bir ulus olarak varlığını tespit etmekten bilincil olarak kaçınılmış. Batı Avrupa'da yaşayan TC vatandaşlarının tümünün Türk olmadığını Türk ve Kürt uluslarına mensup olduğunu, bu arada TC vatandaşları bazı ulusal azınlıkların da bulunduğunu belirtmemeyi tercih etmiştir. "Türkiyeli" ve "Kürdistanlı" terimleri kullanılacağına, bunun yerine, "Türk ve Kürt emekçilerini içerir" iddiasıyla "Türkiyeli" kavramı kullanılmıştır. Oysa Türk sömürgeçlerinin Kürtlerin ve Kürdistan'ın varlığını inkar etme politikası karşısında, böylesi bir gerçeği saptayıp altını çizmek sovenizme karşı mücadele açısından çok önemlidir. Kaldı ki Avrupa'daki bazı soven Türk çevrelerinin guncumaları dışında bu konuda hiç bir engel de yoktur.

Bu gerçeği olduğu gibi saptamak TKP'de karın ağrısı yapıyor. Yapılan tüm ortak çalışmalarda TKP etkinliğindeki kitle örgütleri sürekli olarak "Kürdistan" ve "Kürt ulusu" vb. kavramlara karşı çıkıyorlar, bunları anlaşmazlık konusu yapıyorlar. İGD'nin, Moskova Gençlik Festivali Hazırlık Komitesi'nde "Kürdistan" kavramı da komite ismine dahil edildiği için, "Komsomol kabul etmiyor" di-

yerek çıkardığı sorunlar bilinmiyor. İGD'nin bu iftirasına inanıp Moskova Festivaline "Kürdistan" sözcüğünün kullanılan isimden çıkarılmasına rağmen katılan DHKD'nin de tespit ettiği gibi Festival'e ev sahipliği yapan Komsomol'un isimdeki "Kürdistan" kavramına hiç bir itirazı olmadığı, "Kürdistan" ve "Kürt" gerçeğinin İGD'de de karın ağrısı yaptığı bir kez daha açıklığa kavuştu.

Kürdistan ve Kürt ulusunun varlığının Türk sömürgeçleri tarafından inkarı karşısında "Türkiyeli" kavramı yeterli değildir, yanlıştır ve ırkçı-soven politikaya plırım vermezdir. "Türkiyeli" sözcüğü sadece Türk ulusunun etnik özelliklerinin bir ifadesi olan "Türk" sözcüğünden geliyor. Kürt ulusunun hiçbir ulusal özelliği bu "Türkiyeli" veya "Türkiye" kavramlarıyla ifade edilmiyor. Örneğin, "Çekoslovakya" sözcüğünde olduğu gibi iki ulusun ulusal özelliklerinin ifadesi sözkonusu değildir. Kürt ulusunu inkar tabusunu aşmak için Kürtlerin ve ülkelerinin varlığını belirtmek özellikle önemlidir. Her şeyden önce Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının tanınması için önce varlığının kabul edilmesi gerekir.

TÜRKİYE CUMHURİYETİ
TÜRK VE KÜRTLERİN
ORTAK DEVLETİ MİDİR ?

TKP tezlerinde sorun, belirtilenlerle sınırlı kalmıyor. Türk hükümeti, Türk Konsolosluğu vs. yerine "Türkiye hükümeti" ve "Türkiye Konsolosluğu" kavramları kullanılmıştır. Neden "Türk" sözcüğü yerini "Türkiye" sözcüğüne terk etmiştir? Bundan ne kastediliyor, "Türkiye" kavramına yüklenen anlam nedir?

Bu kavramlar iş olsun diye kullanılmamıştır. Bununla Türk hükümetlerinin veya kon-

solosluklarının Türk, Kürt tüm ulusları temsil ettiği anlatılmak istenmiştir. TKP'ye kalırsa isimlerdeki tüm "Türk" sözcükleri, yerini "Türkiye" sözcükleriyle terketmelidir. TKP'nin gerekçesi şu: Türk hükümeti, konsoloslukları, ordusu vs. sadece Türk burjuvazisinin değil, Kürt burjuva ve feodal güçlerini de temsil ediyor.

Bu saptama yüzeysel ve düz bir mantığın ürünüdür. Kürt işbirlikçileriyle sömürgeci Türk güçlerinin çıkarlarının çakışması, Kürt işbirlikçilerinin belli kademelerde görev alması, bugünkü TC'nin Kürt ve Türk burjuvazisinin ortak devleti olduğu anlamına gelmez. TC'nin gerçeği gözler önündedir. Çıkarların çakışması, TC'nin iki sömürücü gücün milliyetleriyle özdeş değildir. TC, Kürt ulusunu inkar ve ülkesi Kürdistan'ın sömürgeleştirme temelinde kurulmuştur. Mensubu bulunduğu sınıf ne olursa olsun, ulusunu, ulusal kimliğini reddedip "Türklüğü" kabul etmeyen Kürtler devlet olanaklarından yararlanamaz, ve çeşitli baskılara uğralar.

TC'nin milliyet niteliğinin bu şekilde yorumlanması, Kürt ulusunun inkarı esaslı üzerinde kurulan, O'na karşı ırkçı-şoven bir politika yürüten ve ülkesini sömürgeleştiren Türk burjuvazisini politik olarak aklamaya kadar götürür; Türk burjuvazisinin Kürt halkına karşı işlediği barbarlığı masumlaştırır. Nasıl ki Filistinli işbirlikçilerin varlığı, İsrail'i iki ulusun ortak devleti haline getiriyorsa, Kürt işbirlikçilerinin varlığı da, Türkiye Cumhuriyeti'ni Türk ve Kürtlerin ortak devleti haline getirmez.

KÜRTLERİN BAĞIMSIZ ÖRGÜTLENMESİ VE ULUSLARARASI DAYANIŞMA

TKP tezlerinin bir bölümünde şöyle deniliyor: "Türkiyeli göçmenler arasında dikkate alınması gereken önemli bir olgu, son yıllarda Kürtler arasında hızlı bir biçimde yaşanan ulusal bilinçlenme ve politikleşme sürecidir. Altı yıl öncesine kadar Batı Avrupa'da hemen hemen hiç ol-

mayan bağımsız Kürt örgütlerinin yoğun olarak ortaya çıkışı, kısa süre içerisinde bunların kendilerine edindikleri taban, yürütülen değişik eylemlere katılan yığın içinde Kürtlerin oranının ciddi boyutlara yükselmesi ve eylemlerin dinamik, aktif unsurlarını oluşturmaları bu süreci gösteren başlıca gösterge olarak sayılabilir. Bizim özel konular ve psikolojileri olan bu kesime yönelik olarak göçmen İşçi örgütlerinde özel bir çalışma yürütmemiz gereklidir." (TKP 1986 Ulusal Konf. Tezleri Batı Av.'daki Politik Faaliyetimiz Üzerine sf. 22)

TKP'nin, özellikle son konferans tezleriyle Batı Avrupa'daki Kürtlerin özgün sorunlarına (anadil ve kültür eğitimi, Kürtçe sosyal danışman ve tercüman, televizyon ve radyo yayın hakkı) değinip çözümü yönünde perspektif göstermek veya hiç olmazsa Kürt yurtsever ve komünist güçlerinin bu yöndeki kampanyalarını desteklemek yerine, bu güçlerin dışıyla tırnağıyla kurduğu örgütleriyle uğraşmayı ve "özel psikolojileri olan" Kürt örgütlerine yönelik bir çalışmayı önüne hedef olarak koyması çok vahimdir. Kürtlerin kendi bağımsız örgütlerinde çalışma yapmaları, Kürt halkı üzerindeki sömürü ve zorbalığı uluslararası kamuoyunda teşhir etmelerinden memnuniyetle değil, endişeye sözediliyor. TKP ve onun etkinliğindeki kitle örgütleri, Kürt emekçilerinin devrimci örgütlerini uluslararası platformlardan ve dostlarından tecrit etmek, ilişki kurmalarını engellemek için çok yönlü yöntemlere başvuruyor. TKP'nin dargrupçu tutumları o kadar ileri gidiyor ki, işi, bir Kürt örgütünün, bir komünist partisinin herhangi bir platformuna davet edilmesini, hatta mesaj göndermesini engellemeye kadar bile varılabiliyor. Uluslararası toplantılara kendisine rağmen katılmaması halinde ise Kürt örgütlerinin kendi bağımsız kimlikleriyle hareket etmelerini engellemeye çalışıyor, onları, kendi çizdiği bir çerçevede davranmaya zorluyor.

Dar grupçu çıkarların esiri olmayan ve şovenizme boyun eğmeyen herkes de biliyor ki diğer

ulusal kurtuluş hareketleri gibi Kürtlerin de uluslararası platformlara kendi bağımsız örgüt ve kimlikleriyle katılmaları kendi doğal haklarıdır! Bu doğal hakkı elden geldiğince engellemeye çalışanların Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı üzerine söyledikleri ciddiye alınmaz.

TKP, tezlerinde, "Türkiye demokrasi güçleriyle dayanışma"nın önemini vurguluyor. Bunun Kürt halkıyla da dayanışmayı açık ve net olarak içerdiği iddia edilmez. TKP'nin uluslararası çalışmaları ortadadır. Kendi inşaatında düzenlenen tüm platformlarda Kürt sorunu ve onunla dayanışma süreci olarak gündem dışı tutulmaktadır. Sözlerinin geçerli olduğu tüm platformlara Kürdistan ulusal demokratik güçlerinin katılımı engellenmiştir. Uluslararası demokratik kamuoyunda Kürt ulusunun haklı davasını yayıp dayanışma isteyen her Kürt yurtseveri, devrimcisi veya komünisti TKP'nin ve onun yönlendirdiği örgütlerin Kürt halkıyla uluslararası dayanışmayı engellemek, Kürdistan ulusal demokratik güçlerini tecrit etmek için ne kadar uğraştığını ve hangi yöntemlere başvurduğunu çok iyi biliyor.

ULUSAL ONUR VE KÜRTLER

TKP tezlerinde, göçmen İşçilerin psikolojileri üzerine şunlar söyleniyor: "Türkiyeli göçmenler psikolojisinde dikkate alınması gereken bir özellik, onların 'Türkiye'ye karşı' açık eylemlere ve politik tutumlara tepkili yaşamalarıdır. Bu durumun zaten bulunduğu ülkede horlanma ve küçümsenme Türkiyeli göçmenlerin 'ülkelerini yabancılar önünde kötüleyen' yaklaşımları onaylamaları, bunu bir ulusal onur sorunu olarak görmeleridir." (a.g.y, sf.8)

Kürtler için de aynı iddianın ileri sürülmesi gerçeklere uymuyor. Kürtlerin önemli bir kesimi, Avrupa'da, Kürt olduğunu, ezildiğini, halkının baskı altında olduğunu, ulusal varlığını bile inkar edildiğini söylemektedir. Avrupa'da Türk jandarması yoktur, ama onun uzun kolu gibi iş-

levi olan Konsoloslukların Kürtler üzerinde çok yönlü baskısı vardır. Kimisi izne girerken diktatörlüğün baskısına uğruyor veya yakın akrabaları Kürdistan'da baskı altındadır. Türk sömürgecilerine ve rejimine büyük hincaları vardır. Bu nedenle de Avrupa'daki eylemleri, Kürt halkının ulusal kurtuluş mücadelesinin bir parçası olarak görüyor. Kürtler, Türkiye ile gurur duyacak bir neden görmüyor.

Bu psikolojiye ("Türkiye'ye karşı", "Ülkelerini yabancılar önünde kötöyleme" psikolojisine) başta TKP üyeleri ve etkinliklerindeki kitle örgütleri de kendilerini kapmışlardır. Bu kitle örgütleri, bir yandan göçmen emekçilerin sorunlarını bahane ederek faşizme karşı düzenlenen yürüyüş ve dayanışma eylemlerinden çekilirlerken, diğer yandan Kürtlerin ana dilde sosyal danışman, tercüman, radyo ve televizyon yayını hakkı gibi sorunlar karşısında olumsuz tutum alıyorlar. İçerilerdeki şovenleri göcündürmemek ve bazı şoven çevrelerle ilişki kurmak için anti-şoven prensiplerden uzaklaşıyorlar. Bu örgütlerin kongre belgeleri belirttiğimiz gibi açık kanıktır; Kürtlerin özel sorunları hakkında bir tek kelmeye bile rastlanamaz. Onlar yıllarca Kürt folklorunu Batı Avrupa'da Türk folkloru olarak tanıdılar.

Ne yazık ki TKP üyesi olan Kürtler de sözkonusu psikolojinin etkisindedirler. Ana dillerine, kültürlerine, edebiyatlarına, folklorlarına, kısaca hemen hiç bir ulusal değerlerine sahip çıkmıyor ve ona yabancılaşıyorlar. Bu ulusal nihilist tutumları sadece politik çalışmaları ile sınırlı kalmayıp alle içlerinde özel yaşantılarına dek uzanıyor. Kendileri tarafından yanlış anlaşılan enternasyonalizm etkisiyle kimileri Kürt olduklarını bile söyleyemiyorlar. TKP buna "gönüllü entegrasyon" diyerek ezilen ulustan gelen üyelerini avutabilir; ama, gerçekçi ve akli başında olan herkes biliyor ki bu, ulusal nihilizm ulusların hak eşitliği prensipleriyle çelişiyor. Bu vahim durumun sorumlusu TKP'dir. Kürt ulusundan gelen üyelerinin böylesi bir psikolojiye ka-

pılmaları onun politikasının bir sonucudur. TKP'nin Kürt tarihi, dili, edebiyatı ve kültürü üzerine yayınlamış herhangi bir araştırması veya bu yolda bir cabası yoktur. Radyosundaki Kürtçe yayını da bazı özgün konulardaki politikasının propaganda çerçevesini aşmamıştır. TKP üyesi olan Kürtlerin bu ulusal nihilist hali, TKP'nin ulusların hak eşitliği prensibini parti içinde nasıl uyguladığına dair yeterli açıklıkta bilgi veriyor.

Ne ki TKP üyesi olan bazı Kürtler, bu politikanın vahimliğini kavradıkları zaman da kaş yapalım derken göz çıkarıyor; genellikle "sol" veya milliyetçi tutumlar takınıyorlar. Bu durum, son yıllarda Kürt göçmenleri arasında boyveren milliyetçiliğin gelişmesinde TKP'nin olumsuz; güven vermeyen politikasının da etkili olduğunun farklı bir belirtisidir.

KÜRT ÇOCUKLARININ EĞİTİM SORUNU

TKP, tezlerinde, Batı Avrupa'daki Kürt çocuklarına karşı asimilasyoncu şoven Türk eğitim politikasının sürdürülmesini savunur duruma düşüyor. Bu durum ciddidir ve haklı olarak belgelenmesi gerekir: "Türkiyeli göçmen çocuklarının eğitimi sorununa yaklaşımımızın temelleri ve ön sürülecek ana istemler neler olmalıdır?" sorusuna, yaklaşım esaslarını ve ana taleplerini şöyle somutlaştırıyor; "Türkiyeli göçmen çocukları için 'ana dili ve kültür' eğitimini savunmalıyız." (a.g.y. sf.27-28)

"Türkiyeli göçmen çocukları" belirlemesi ile TKP'nin Türk ve Kürt tüm çocukları kastettiği halde "ana dili ve kültür" eğitiminden Türk ve Kürt halklarının dillerini ve kültürlerini değil, sadece Türk dilini ve kültürünü kastettiği, şu ifadeyle açıkça ortaya çıkıyor:

"Anadili ve kültür eğitiminin yürütülmesinde model olarak bizim, temel eğitimin iki dilini yürütülmesi istemini savunmamız doğru olacaktır. Bu temel eğitim, Türkiyeli göçmen çocuklarına kendi anadillerini öğretmeye ağırlık vererek başlamalı ve sınıflar ilerledikçe ağırlık yasa-

nlıan ülkenin dilini öğrenmeye doğru değişmelidir. Sonuçta temel eğitim tamamlandığında göçmen çocukları iki dil de iyi öğrenmiş olmalıdır; Kültür İçerikli diğer derslerin verilmesinde kullanılacak dil, eğitimde Türkçeye yabancı dile doğru değişen ağırlığa orantılı olarak değişmelidir. Orta öğrenimde eğitim, temel olarak yaşanan ülkenin dilinde yürütülmeli, ancak anadili ve kültür eğitimi dersleri göçmen çocukları için sürmeli ve onlara Türkçeyi ikinci yabancı dil olarak seçme hakkı tanınmalıdır." (a.g.y. sf.29)

Burada yanlış anlaşılacak bir durum yoktur. Sözkonusu broşürdeki tezlerin doruğu bir anadil ve kültür sorunu çözüm perspektifleri üzerinedir. Kürt çocuklarının eğitim sorununa başka hiç bir yerde de değinilmiyor. "Türkiyeli" kavramıyla edilen bu çocukların bir kısmının da Kürt olduğu belirtilerek ayrıca onlara ilişkin başka bir eğitim politikası saptanmıyor. Bu nedenle de Kürt çocuklarına yönelik asimilasyoncu eğitim politikasının sürdürülmesinden yana olunduğu dışında bir yorum yapmak maalesef mümkün değildir. Tezlerinde, "Atatürk'ün vasiyetine uygun biçimde Türk tarih ve dil kurumları yeniden düzenlenmeli, tarihimizin araştırılması, dilimizin geliştirilmesi, edebiyatımızın korunup geliştirilmesi yönünde çalışmalar sağlanmalıdır" (TKP'nin Çıkışı Yolu: Barış ve Ulusal Demokrasi Yolu, sf.26) diyen TKP'nin Kürtlere ilişkin anadil ve kültür politikası ancak böyle olur. Başkalarını da Atatürk'ün vasiyetlerine uygun tutum almaya enerjik olarak ikna etmeye çalışan, etkisindeki kitle örgütlerinde, onbinlerce Kürdün ve onbeşlerin katli olarak da tanınan Atatürk'ün potreleri hiç eksik olmayan TKP'nin "şoven-milliyetçi ideolojinin ve gerici dinci akımların..." etkisiyle oluşan "sosyal psikoloji" ve göçmenler arasında "aynı zamanda içinde yaşadığı, ancak dışlandığı topluma karşı bir direnme mekanizması"nın "kimi olumlu özellikler" taşıdığını da iddia etmesi aynı mantığına ürünüdür. (Bkz. Batı Av.'daki Politik Faaliyetlerimiz Üzerine, sf.6)

TKP tüm bunları inkar edebilir veya yanlış anlaşılma var diyebilir. TKP herkesten çok sorunu iyi biliyor; çünkü bu sorun kendisiyle defalarca tartışılmıştır. Kürt örgütleri kültür ve anadil eğitimine ilişkin çalışmalar yaptılar ve halen de bu çalışmaları sürdürüyor. Avrupa'da başta İsveç olmak üzere bazı ülkelerde yeterli olmazsa da Kürt anne ve babaların bu yöndeki talepleri kabul edildi. F.Almanya'da da, Kürtlerin bu yöndeki taleplerini Eğitim ve Bilim Sendikası, kiliseler, SPD'nin çok sayıda örgütü, Yeşiller, DKP, özette komünistlerden kiliselere dek geniş güçler destekliyor. Bu gerçeği TKP ve yönlendirdiği kitle örgütleri çok iyi biliyor. TKP, tezlerinde, Kürt çocuklarına karşı şoven eğitim politikasının sürdürülmesinden yana değilse neden bir tek cümle ile de olsa Kürt çocuklarının eğitimi ve kültür sorununu dile getirerek tutumunu açıklamadı?

AVRUPA'DA KÜRTLERİN DİĞER SORUNLARI VE TKP'İN TUTUMU

TKP'nin Kürtlerin televizyon, radyo yayını, sosyal danışman ve tercüman sorunlarına ilişkin politikası da olumsuzdur. Kürdistanlı örgütler bu sorunların çözümü için kampanyalar başlattılar, düzenlenen konferanslarla sorunu göturdüler, götürüyorlar. Almanya'da yaşayan Kürt emekçilerinin radyo ve televizyonda Kürtçe yayın, Kürtçe sosyal danışmanlık ve tercüman talebini aynı şekilde geniş demokratik çevreler de destekliyor.

Daha şimdiden bu çalışmalardan bazı verimler elde edildi. Kürtlerin özel sorunlarına ilişkin taleplerin kabul edilmediği F.Almanya'da bile Kürtçe için çok sayıda tercüman mahkemeler veya meslek odaları tarafından kabul edildi. Protestan Kilisesi bu yılki 39. 'Yabancılar Konferansı'nı sadece Kürtlerin F.Almanya'daki sorunlarına ayırdı. Toplantıya katılan tüm kuruluşlar Kürtlerin demokratik taleplerini desteklediklerini ve sorunun çözümü için Kürtlerin demokratik kitle örgütleriyle ortak faaliyet göstereceklerini açıkladılar. Demek ki Kürtlerin özgül so-

runları için verdikleri mücadele haklıdır ve gerçekçidir. Çözümü önünde F.Almanya'da bile yasal bir engel yoktur; sadece Türkiye'nin NATO ve emperyalizmle olan ilişkilerinden kaynaklanan engeller vardır. Alman resmî makamları bile bu gerçeği kabul ediyor. Ayrıca TKP ve yönlendirdiği kitle örgütlerinin Kürtlerin özgül taleplerini destekleyip propaganda etmelerinin önünde Türk devletinin tepkisinin ve şoven çevrelerin guncmalarından başka hiç bir engel yoktur.

TKP, Kürt emekçilerin özel sorunlarını propaganda edip yaygınlaştırabilir. Oysa kendi insiyatifinde düzenlenen toplantılarda bu türden sorunların gündeme alınmaması için özel titizlik gösteriyor.

BATI AVRUPA'DAKİ KÜRTLERİN ÖZGÜL SORUNLARININ ÇÖZÜMÜ NEDEN ÖNEMLİDİR?

Kürt halkı ulusal değerlerini koruyup geliştirmek istiyor. Sömürgeciliğin tahribatlarına karşı halkçı ögeler ön plana çıkarak ulusal kültürü geliştirmek ve anadille eğitim olanaklarına kavuşmak Avrupa'da göçmen yaşamını sürdüren Kürt emekçilerinin en doğal haklarından. En azından Yunan, Türk, İtalyan vb. gibi yabancı emekçiler tanınan haklar -ki bu haklar yetersizdir- Kürtler için de tanınmalıdır.

Ulusal kültürleri ve anadilli küçümsemeyen çocukların okula ve daha sonra mesleğinde daha fazla başarılı olma şansına sahip oldukları biliniyor. Anadiline ve ulusal kültürüne yabancılaştırılmayan çocukların sağlam bir kişiliğe kavuşma ve yetişme şansları daha fazladır. Bunlar pedagojik gerçeklerdir.

Bunlara ek olarak Batı Avrupa'daki Kürtlerin özel talepleri gerçekleşirse, Kürtler arasındaki ulusal bilinçlenme hızla güçlenecek, sömürgeci çevrelerin ulusal değerlerimizi yok etme ve bizleri aşağılama politikasına karşı mücadele daha da yükselecektir. Radyo ve televizyonda Kürtçe yayın yapılmayla Kürt emekçileri Kürdistan'daki gelişmeleri

daha iyi öğrenme imkanına sahip olacaklar ve daha da duyurabileceklerdir. Kürt dili ve kültürü gelişip güçlenecek, Kürt çocukları ahadillerinde okuma - yazma olanağına kavuşacaklar. Kürt halkının Avrupa'da tanınması, üzerindeki baskının geniş demokratik kamuoyuna yayılması, Kürt halkının haklı davasıyla komünistlerden kiliselere dek geniş bir dayanışma platformunu oluşturma çabalarını olumlu yönde, önemli oranda etkileyecektir.

Kürt emekçilerinin özgül sorunlarının çözülmesi Atatürk'ten Evren'e kadar Türk şovenistlerinin Kürtleri inkar temelindeki iddialarının ihandırıcılığını daha da sarsacak ve Türk ulusunu inkar etme politikasını daha da etkisizleştirecektir. Kürtlerin Batı Avrupa'da bu haklarına kavuşması, Atatürkçü ideolojinin etkisinde kalan bazı çevrelerin kendi konularını eleştirel bir değerlendirmeye tabi tutmalarına da neden olabilecektir.

Tüm bu gelişmeler, bir taraftan Kürt ulusunu bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini güçlendirirken, diğer taraftan, Türk emekçi halkının demokrasi savaşımına güçlü bir destek sağlayacaktır. Kürt ve Türk halklarının ortak düşmana karşı ortak savaşımını güçlendirecektir.

TKP Genel Sekreteri H.KUTLU, TKP-Yurtdışı Partli Örgütleri Konferansı'nda, "Özette, yoldaşlar, bu program teorik olarak mevcut herhangi bir burjuva partisi tarafından kabul edilebilir..." diyor. (Atılım, 1 Aralık 1986 sayı 23)

Bu doğrudur. Yabancı işçilerle ilişkin TKP tezlerinin bir benzerini Türk burjuva çevreleri de savunuyor.

Son zamanlarda, TKP'nin yönlendirdiği kitle örgütlerinin Batı Avrupa'daki kimi şoven Türk güçleriyle ilişkilerini geliştirmeye özel önem verdikleri bilinmektedir. Tezlerde Kürtlere ilişkin politikalarının daha da olumsuzlaşmasının nedeni belirtilen bu yönelimde aranmalıdır. Kürt emekçilerinin özgül sorunlarının çözümünü savunmak yerine şoven Türk çevreleriyle işbirliğini tercih ediyorlar. Zaten Devamı S.11'de

TARİHE BİLİMSEL BİR YAKLAŞIM

Yoldaşlar

Sizlere bir konudaki görüşlerimi aktarmak istiyorum. Parti programımızda; Kürdistan'ın tarihinde ilk defa 1639 yılında ikiye bölünerek parçalandığını ve bu tarihin aynı zamanda Kürdistan'ın sömürgeleşme tarihinin de başlangıcı olduğu, söyleniyor. Bunu okuduğumda ilkin şaşır-dım ve "bu doğru olamaz; çünkü, Kürdistan tarihi boyunca sayısız işgalere, soykırımlara maruz kalmış, haraca bağlanmış, değişik devlet ve imparatorluklar Kürdistan'ın değişik bölgelerinde hüküm sürmüştü, kaynaklarını talan etmiş, v.s.." diye düşündüm.

Ancak yine de kendimi tam olarak ikna edemedim ve kafama takılan bu sorunu çözümlemek için Kürdistan tarihi ile ilgili kısa bir araştırma yaptım.

Yaptığım araştırmada bir Kürt devleti olan Med imparatorluğunun Persler tarafından yıkılıştan günümüze kadar tüm Kürdistan'ı kapsayan merkezli bir Kürt devletinin kurulmadığını ve Kürdistan topraklarının tarihi süreç içerisinde belirli sürelerle; Asurlular, Ahimniler, Mekadonyalılar, Ermeniler, Romalılar, Persler, Araplar, Moğollar, Oğuzlar, ...v.s gibi kavim ve devletlerin saldırı, soykırım ve talanına uğradığını buna karşılık Kürt halkının da bölgesel bir biçimde de olsa sürekli bir şekilde bu saldırı, soykırım ve talanlara karşı direndiğini ve dönem- dönem çeşitli Beylik, Emirlik ve Devletler kurarak örgütlendiğini gördüm.

Burada dikkatimi en çok çeken 1639'dan itibaren yapılan uygulamaları o zamana kadarki uygulamalar arasındaki farktır. Daha önceki dönemlerde sürekli bir askerî, ekonomik ve siyasi bağımlılık sözkonusu değildir. Yani çeşitli devletler belirli sürelerle Kürdistan'ı işgal edip soykırımlarda bulunmuş ve haraca bağlanmış; ancak aradan belli bir süre geçtikten sonra bu bölgeler

el değiştirerek başka devletlerin denetimine girmiş ve bu arada Kürtler bir çok bölgede beylik ve emirlikler kurarak özerkliklerini koruyabilmişlerdir. Hatta bazı devlet ve kavimlerin Kürdistan'ın belirli parçalarını sırf yolları üzerinde bulunuyor diye işgal edip ellerine geçirebildikleri "ganîmet"leri alarak yollarına devam ettiklerini görüyoruz. Çeşitli devletler de rakipleriyle yaptıkları savaşları kazanmak için Kürtlerden faydalanma yollarını aramış ve Kürt Beylik ve Emirlikleriyle iyi geçinmeye çalışmış, hatta onları bir çok bakımdan desteklemişlerdir. Örneğin, Yavuz Sultan Selim, İran savaşı ile "Çaldıran Savaşı"na tutuşmadan önce Bitlis Emiri Şeyh İdris'e haber yollayarak bölgedeki Kürt beyliklerini ikna edip İranlılara karşı savaşı başlatmasını ister. Kürtler birçok şehirde ayaklanarak İran valilerini kovarlar. Ve bunun ardından Yavuz Sultan Selim bölgeye gelir; bazı Kürt aşiretlerinin aktif desteği sayesinde İranlılar Çaldıran'da ağır bir yenilgiye uğratılır. 1514'te yapılan Çaldıran Savaşı'ndan sonra, Yavuz Sultan Selim, Osmanlılar için İranlılara karşı birer karakol olmalarını sağlamak amacıyla Seyh İdris'e 17 sancak göndererek Kürt beyliklerinin kurulmasını sağlar. Yavuz Sultan Selim ile Kürt beyleri arasında yapılan anlaşmaya göre bu beylikler vergi ödeyip Osmanlıların yapacağı her savaşa katılmaları şartıyla özerk olacak ve beylik babadan oğula geçecektir. Bu anlaşma belli bir süre devam eder; ancak Kanuni Sultan Süleyman döneminde ihlal edilerek yavaş yavaş ortadan kaldırılır. 17. yüzyılın ilk yarısından itibaren Osmanlı devleti İranlılarla savaşmaktan çok Kürt beyliklerini ortadan kaldırıp bölgeyi merkezî devlete bağlama politikasını gütmeye başlar. İV. Murat zamanında birçok Kürt beyliği üzerine asker gönderilerek egemenliklerine son ve-

rilir. Baskı ve zulüm had safhaya çıkarılarak bazı aşiretler bölgelerinden sürgün edilir ve en önemlisi, Kürt halkının kültür ürünleri ni tahrip etme faaliyetleri başlar. Örnek olarak Melik Ahmet komutasındaki Osmanlı ordularının Bitlis'i işgal edip hazinesine el koymasından sonra 4 bin civarında çeşitli konularda yazılmış değerli kitapların imha edilmesini verebiliriz. Bu kitapların 76 tanesi dönemin Bitlis Emiri Emir Abdal Han tarafından yazılmıştı. Kuşkusuz buna benzer olaylar daha önce de görülmüş; ancak önceleri sırf Kürt halkına boyun eğdirip kolay bir şekilde kendi çıkarları doğrultusunda kullanma amacı güdüldükçe bu süreçte varlığını kendi yapısı içinde eritme amacı güdülmüyor.

Aynı politika İran tarafından da sürdürülür ve İran da, ilkin bölgede etkili Kürt aşiretleri ile yakın ilişkiler içine girdiği halde sonraları bunların varlığını çıkarlarına aykırı bularak sürgün ve beyliklerin egemenliğine son verme çabalarına girişir.

1639'da Kasrı-ı Şirin Anlaşmasıyla Kürdistan toprakları İran ve Osmanlı devletleri arasında paylaşılıyor. Bu süreçte birlikte bu devletler artık eskisi gibi Kürdistan'ı sırf bir savaş alanı ve Kürtleri de haraca bağlayıp savaşlarda kullandıkları bir halk olarak değil de, her şeyiyle; ekonomik, askerî ve siyasi olarak merkezî devlete bağlı ve millî varlıklarını asimile etmeye—kendî yapıları içerisinde eritmeye çalıştıkları bir halk olarak görmeye başladılar. Yani Kürdistan bir ileri karakol durumundan sömürge durumuna girmiş ve dolayısıyla ilk defa bu tarihte gerçek anlamda kalıcı bir bölünmeye uğramıştır.

Tabii ki sömürgeci baskı ve soykırımlar beraberinde direnme hareketlerini de getirmişti. Kürt halkının belirli bölgelerle sınırlı da kalsa baş kaldırmadığı, vatanı için savaşçı kanını, göz-

Emzikkiler Türkçe Öğrensinler Diye...

Hasan Cemal'ın "12 Eylül Günlüğü" adı altında yayınladığı her iki kitap da, öğretici ders ve açıklamalarla, ilginç olaylarla doludur.

Her ne kadar yazar gelişmelerin esas kaynaklarını tüm boyutlarıyla ortaya koymuyorsa da — ki bu, yazarın dünya görüşünden kaynaklanıyor— 12 Eylül'ün perde arkasının, değişik çevrelerin gözüyle açığa çıkarılmasının önemi büyüktür. Bu nedenle her anti-faşist'in, H.Cemal'ın görüşünü kitaplarını okumasında büyük fayda vardır.

Bu yazımızda ilginç olduğuna inandığımız bir konuya değineceğiz. Cuntanın başı Evren, 19 Ekim 1983 tarihinde gazete sahipleriyle yaptığı bir toplantıda, çocukların 6 yaşında okula başlamaları fikrini nereden çıktığını şöyle anlatıyor:

"... Bunun esas nedeni Doğu bölgesi. Evinde Kürtçe konuşuyor... başka dil bilmiyor. Bir okula girdim. Üçüncü sınıftı, daha Türkçe biliyordu çocuklar. Öğretmeni biraz haşladım, ama kabahati yoktu. Millî Eğitim Bakanı ile, Hasan Paşa ile konuştuk. Bir hazırlık sınıfı fikri çıktı ortaya. 6 yaşında ilkokula alalım bir yıl bu çocuklar Türkçe öğrensinler gibisinden. Sonra da bunu bütün Türkiye'ye yaydık. Haydi! bir fotoğraf gazetelerde: sınıfta ağız emzikkil bir çocuk (Son Havadis, H.C)... Mecburi değil ki, isteyen 7 yaşında gönderir" (H.Cemal, Demokrasi Korkusu, s.426, Bilgi Yayın Evi) Görüldüğü gibi Evren, Son Havadis'in haberine içerlediği için baklayı ağzından çıkarmış. Başka ülkelerde 6 yaş, çocukların okul atmosferine hazırlanması için konulurken Türkiye'de çocuklar Kürtçe yerine Türkçe konuşsun ve öğrensinler diye konulmuş.

Amaç bellidir: Küçücük çocukları zehirlemeye bir yıl erken başlamak. Kürtçeyi konuşmanın, öğrendiğini unutsun; Türkçe öğrensin ve konuşsun. İşte budur beklenen ve amaçlanan.

Ne ki, amaç ve beklentilerinin

kursaklarında bırakmanın yol ve yöntemleri vardır. Çocuklar ve gençler bir taraftan ırkçı-şoven eğitime karşı duyarlı kılınırken öte yandan anne ve babalar çocuklarına Kürtçe'yi inatla öğretmelidirler. Anne ve ba-

VAN:

Göstermelik Sınavlar

Van'da yapılan iki göstermelik sınavdan birisinin sonuçlarının açıklanması, geniş tartışma ve tepkilere yol açtı. Diğer sonucu ilişkin tepkiler geniş kamuoyuna yansımada da sınavdan haberi olan çevreler yer yer tepkilerini dile getiriyorlar. Olayların gelişimi kısaca şöyle özetlenebilir:

Karayolları Bölge Müdürlüğü'ne alınan 4 kadro için 27 Kasım 1986'da yapılan sınavta 300'ün üzerinde kişi katıldı. Yıllardır mevsimlik işçi olarak karayollarında çalışan adaylar varken, bu durum gözönünde bulundurulmadan sınav yönteminin ve sonuçlarının tespitinde yönetimle uzlaşan veya adamı olan, para yediren kişiler etkili oldular ve önceden belirlenmiş "en uygun" 4 kişi kazandı.

Köy Hizmetleri İl Müdürlüğü'ne alınan 78 kadro için ise sınav, 13 Aralık 1986'da yapıldı ve sonuçları 20 Aralık'ta açıklandı. Kazananların listesi açıklandıktan sonra sonuçlar geniş

TUNCELİ:

Zoraki Vaazler

Cuntanın elebaşları ikide bir "vicdanı hür, İrfanı hür"sözcüklerini tekrarladursunlar; pratikte yapılanların, sözkonusu sözcüklerle taban tabana zıt olduklarını hayatın her alanında çörmek mümkündür.

Faşist diktatörlüğün zindanlarda başvurduğu zoraki uygulamalar, dışardakilerle paralel yürütülürken; Kürdistan'ın kimi yöreleri de birer acık cezaevine dönüşürülmüş durumda. Kurt kö-

balar çocuklarına hangi oranda Kürtçe'yi öğretmeye azimli olurlarsa, sömürgecilerin Kürtçe'yi unutturma çabaları o denli başarısızlığa uğrayacaktır. Bu, yurtseverliğin vazgeçilmez bir görevidir.

tartışma ve tepkilere yol açtı. Çünkü gerici faşist çevrelerin istekleri yerine getirilmiş, kesin miktarı belli olmamakla birlikte önemli miktarda rüşvetin, yolsuzluğun sözkonusu olduğu bir sır olmaktan çıkmıştır. Kazananların arasında 10'un üzerinde tes-cilli gerici ve faşist militan var. 10-13 yıldır mevsimlik işçi olanlara öncelik tanınması gerekirken başka ölçütler esas alındı.

Tüm bu gerçekler açığa çıkınca, sınavları kaybedenler valiliğe başvurular; Evren ve Özal'a tel-graflar çektiler. Tepkiler yoğunlaşınca valilik olaya el koymak zorunda kaldı. Bu "el koyma"nın ne biçimde sonuçlanacağı henüz belli olmamakla birlikte şurası açıkça ortadadır ki; bu ve benzeri göstermelik sınavlar ne ilk ne de sondur. Gelişmeler faşist rejimin mantığıyla uyum içindedir. Adil ve demokratik sınavların yolu faşizmin alacağı edilmesinden geçer.

pekerlerinin geceyle sokaklara salındığı, karakola götürülmek için şehrin yabancıları olmanın yeterli olduğu Bingöl'e bağlı Kiğı ilçesi ve benzeri yörelerimizdeki uygulamalar taptaze hatırlardır.

Tunceli de bu tür uygulamaların "nasib"ini fazlasıyla alıyor. Asker emekli valinin her türden insanlık dışı uygulamayı açıkça savunan devletkar tutumu Devamı S.11'de

DİSK KAPATILIRKEN...

Bastaraftı S.1'de

lerce yönetici ve militanı da cezalandırılarak işçi sınıfının sendikal mücadelesinin "dışında" tutulmak, emekçi kitlelere ve onların davasına sahip çıkanlara gözdağı vermek istendi. Yine DİSK ve bağlı sendikaların üyelerine ve dolayısıyla işçi sınıfına alt bulunan ve yüzlerce milyara varan nakit para ve mal varlığına zorla el konuldu.

Ne ki DİSK'in asıl gücü; dayandığı sınıfta, sahip olduğu sendikal anlayış ve ilkelere, seçtiği savaşım yolunda ve bu yolda yarattığı savaşım geleneğindedir. Onbinlerce işçi ve emekçinin bilinçinde maddileşen sınıf sendikacılığı ve mücadele geleneği Türkiye ve Kürdistan işçi sınıflarının yolunu aydınlattı, aydınlatacaktır. Bunu yok etmeye hiç kimsenin gücü yetmez!

DİSK'i güçlü kılan bu niteliklerin farkında olan faşist diktatörlük işi sağlama bağlamak için bir taraftan DİSK ve bağlı sendikaların örgütsel varlığını ortadan kaldırarak sendikal hareketi zorla TÜRK-İŞ'te "tek"leştirirken; konuyla ilgili yasalteyil de inceleyip şık dokuyor. Bu alanı bir daha "kontrol"den çıkarmak istemiyor. Buntlarla da yetinmeyen diktatörlük, genel sekretelerini, hükümetlerine bakan olarak verecek kadar kendileriyle işbirliği yapan TÜRK-İŞ yöneticileriyle kol kola TÜRK-İŞ'teki ilerici sendikal muhalefeti de tasfiye etmek için her yola baş vurdu, baş vuruyor. Ancak bütün bunlar sendikal alanı ölümlü sessizliğine boğmaya yetmedi, yetmeyecek.

İşçi ücretlerinin yarı - yarıya düşürüldüğü, kazanılan demokratik ve sosyal hakların çoğunun bir çırpıda yok edildiği 12 Eylül sonrası ortamında, gerek bu nedenlerle ve gerekse DİSK'in ilerici sendikal potansiyelinin taşınmasından ötürü daha da aktifleşen TÜRK-İŞ tabanı, "zirve" görüşmeleriyle autulamaz hale geldiğinden, TÜRK-İŞ'in gangster yöneticileri, bu aktiviteyi kontrol edebilmek için daha önce kadar "anarşi"den saydıkları "genel grev" ve "sokağa döküme" gibi lafaları etmeye başladılar. Ama öte yandan da aynı TÜRK-İŞ yöneticileri faşist diktatörlükle kol kola, başta TÜRK-İŞ içindeki olmak üzere, ilerici sendikal hareketi her türlü zorbalık ve ayak oyunlarını kullanmak suretiyle etkisizleştirmeye, tirpanlamaya

çalışmaktan bir an bile geri durmadılar.

Bu arada faşizmin ve sarı sendikacılığın en amansız düşmanları, sendikal demokrasinin en kararlı ve tutarlı savunucuları olan komünistler ve devrimci demokratik sol, ilerici sendikal muhalefet de gereği gibi etkinlik sağlayamadılar. Sınıf sendikacılığında ve sendikal demokrasiden yana tüm muhalefet güçlerini bir araya getirebilecek ortak bir program sunamadı ve bu doğrultuda ortak tutum takınamadılar. TÜRK-İŞ'te belli bir etkinlikleri olan "sosyal demokrat"lar ise, meseleye ilkel ve ikilyüzüce yanışıklarından dolayı, ortak program ve tutum sorununu, birakalım tüm demokratik sendikal hareket için, kendileriyle sınırlı bile olsa çözemediler. çözemezler.

İşte TÜRK-İŞ Genel Kurulu böyle bir ortamda başladı ve bitti.

Genel Kurul'da, TÜRK-İŞ'in sarı uzlaşmacı gangsterleri de kendi aralarında bölündüler. Şüphesiz bu bölünmenin nedeni; TÜRK-İŞ'in geleneksel uzlaşmacı çizginin esaslarına ilişkin bir anlaşmazlık değildi. Anlaşmazlık; giderek artan demokratik sendikal aktifliği hangi yöntem ve taktiklerle daha iyi oyalayıp, etkisizleştirip kontrol edebileceklerine ilişkin görüş farklarından kaynaklanıyordu. Şevket Yılmaz ve "yeni" ekibi, DYP'nin de desteğini alarak, şimdilerde artık keli görünen faşist diktatörlükle işbirliğinin faturasını, cunta hükümetlerine bakan olarak verdikleri Sadık Sıde'ye çıkarıp "günahlarından arınmaya" çalıştı; işçilerin hak ve çıkarlarını sermayeye, tekelere peşkeş çekebilmek, onları, daha uzun süre kandırmaya devam edebilmek için, Mustafa Başoğlu, Emin Kul gibi ne idükleri bilinen "yeni" gangsterlerle, "yeni" bir görünüm altında ortaya çıktı. ANAP destekli MHP'li Mustafa Özbek ise faşist tandansı olduğu eskiden beri bilinen, S.İde ve benzerlerinin anlayışını benimseyen unsurlarla birlikte ayrı bir listeyle seçilmeye girdi; küçümsemeyecek kadar oy aldı. Yukarıda belirttiğimiz nedenlerle komünistler, devrimci demokratlar ve diğer anti-faşist kesimlerde somutlaşan sendikal muhalefet, ortak ve tutarlı bir programla ortaya çıkmadı; faşist

diktatörlüğün halk düşmanı niteliğini ve TÜRK-İŞ yönetiminin işbirlikçi, uzlaşmacı çizgisini a-fişe ederek; demokrasî ve sendikal mücadeleden geleceğeki ilişkin açık perspektifler sunamadı. Ancak buna rağmen, sağın bölünmesi sonucu, seçimlerde S. Yılmaz ekibini bayağı zorladı. Ve sonuçta S. Yılmaz kısmen "yeni"lediği ekibiyle tekrar işbaşına geldi.

TÜRK-İŞ'te yönetim ve anlayış değişme de, değişen bir şey yok mu? Bu kongrede, köklü bir değişim beklemek doğru muydu? Demokratik sendikal muhalefetin öndeki acil ve somut görevler nelerdir? Yazımızı bu soruları cevaplayarak bitirelim.

Şüphesiz kısmen "yeni"lenmiş görünse de, TÜRK-İŞ yönetiminin uzlaşmacı anlayışı değişmiş değil. Ancak TÜRK-İŞ'te bir şeylerin değiştiği, değişmekte olduğu, bu nedenle artık işlerin eski yöntem ve taktiklerle götürülemeyeceğine ilişkin tartışmalar, gangsterlerin kendilerini bile böldü; daha da bölebileceği açık. Sözkonusu değişim işçi sınıfının kendisinde, tabandadır ve bu ergeç yönetime yansımaktadır. Kazanılmış hakları faşist diktatörlük ortamında bir çırpıda ellerinden alınan, ilkelere kadar sümürülüp daha bir yoksullaştırılan, baskı, zulüm ve zorbalığa maruz kalan TÜRK-İŞ tabanının, yıllardır kendî hak ve çıkarlarını burjuvaziye peşkeş çeken yöneticilerinin niteliklerini daha iyi kavraması, sermayeye ve kendi işbirlikçi yöneticilerine karşı mücadele gereğine daha bir bilinçle ve inanca sarılmasına neden oldu, oluyor. Diğer taraftan TÜRK-İŞ'e katılan sınıf bilinçli ve mücadeleci DİSK üyeleri de bu nesnel ortamın aktivitesini daha da arttırdı, TÜRK-İŞ'teki sendikal mücadeleden etkinleştirilmesini sağlayan önemli bir etmen oluyor.

Ancak bu değişimin, TÜRK-İŞ'te yıllardır kurumlaşan uzlaşmacılığı, kokuşmuşluğu bir anda ortadan kaldırması beklenemezdi. Böyle bir beklenti hayale kapılmak olurdu. Belirtilen görev çok daha uzun vadeli, zorlu bir savaşımı gerektirmektedir. Bu savaşım, Genel Kurul öncesi de ve Genel Kurul'da yapılamadıkları bugünün somut ve acil görevleri olarak yine önümüze koymaktadır. Bu, sınıf sendikacılığı ilkelere benimsenmeyen tüm güçlerin ortak bir program üzerinde anlaşmaları ve bu doğrultuda ortak tutum takınmalarını da gerektiriyordü.

50. SAYI

Baştarafı S.1'de üzerindeki sömürgeci boyunduruğun alabildiğine ağırlaştığı, öte yandan da halkımızın ağırlaşan boyunduruğu kırıp parçalamaya, bağımsızlık ve özgürlüğüne kavuşma yolunda yeni hamlelere girildiği ve düşmana karşı savaşımın yoğunlaşmış boyutlandığı yıllar oldu. Ülkemizin Türkiye'nin egemenliği altındaki parçasında 12 Eylül darbesiyle birlikte sömürgeci boyunduruk faşist diktatörlük koşullarında katmerleşti.

Pêşeng, hem sömürgeci faşist diktatörlüğe onun sömürü baskı ve terörüne hem de ideolojik propoganda ve demegojilerine

karşı verilen mücadelenin en ön safalarında yer aldı. Kürdistan işçi sınıfının' bilimsel sosyalist politikasını bayraklaştırarak sömürgeci faşizmin önüne koyduğu hedeflere ulaşmasını boşa çıkarmak için kavga yürüttü.

Bir yandan Kürdistan'da bağımsız kişilikli ulusal bilincin yaygınlaşmış olgunlaşması mücadelesinin başını çekerken diğer yandan bunu toplumsal sınıf bilinciyle yoğurdu. Türkiye ve Kürdistan haklarının faşizme, sömürgeci tekeli egemenliğine ve emperyalizme karşı ortak mücadelesini örecekle ve zafere götürülecek açık, net ve gerçekçi perspektiflerin şaşmaz savunucusu oldu; bu yönde parti politikasını kitlelere götürmede küçümsenmez görevler yaptı. Kısacası

Pêşeng, Partimizin ideoloji ve politikasının hayata geçmesinin öngördüğü hedefler doğrultusunda ilerlemesinin belli başlı temel araçlarından biri olarak başarılı görevler yaptı.

Bunları belirtirken Pêşeng'in her yönüyle mükemmel olduğu tüm görevlerinin layıkıyla yerine getirdiğini iddia etmiyoruz. Aksine Pêşeng'in daha pek çok eksiklikleri ve yapmadığı düz-nelerle görevleri var. İçerik ve biçim bakımından yeterli hale gelebilmek için, Pêşeng, daha epey yol almaya gerektiğinin bilincindedir. Özellikle ülke içi savaşımın yeni koşullardaki görevlerine cevap verebilecek düzeye yükselme zorunluluğu ve

daha geniş bir dağıtım ağına kavuşması gereği ortadadır. Parti Merkez Komitesi ve Merkezi Yayın Kurulu bunun bilincinde davranmaya, Pêşeng'i istenen düzey ve yeterliliğe kavuşturmaya çalışıyorlar.

Ama unutmamak gerekir ki Pêşeng'in hedefi şaşmaz bir savaşım silahına dönüşmesi büyük ölçüde onun gözü ve kulağı durumdaki Parti üye ve sempatizanlarına, Pêşeng okuyucularına bağlıdır. Onlar, yazı ve haberleri, öneri ve teklifleriyle Pêşeng'i beslemedikçe, bir yayın kuruluşunun, herşey görüp duyması, her problemden haberdar olup çözümü doğrultusunda davranması beklenemez. Parti üyeleri, Pêşeng okuyucuları görevlerinin bilincinde davranmadıkça daha güçlü bir Pêşeng yaratılamaz. Elele verip daha güçlü bir Pêşeng yaratmak için görevle sarfalım!

BU TABLO...

Baştarafı : S. 2'de kalıyor. O da Türkiye ve Kürdistan'da demokrasi mücadelesinin güvencesi olan devrimci demokratik güçlerin birliği ve bu temelde mücadelenin ülke topraklarında yükseltilmesidir.

Üzülerek belirtmek gerekir ki, hala geniş bir birliktelik oluşturulamadı ve Sol Birlik dışında dağınıklık hala sürüyor. Sol Bir-

lik'in kapsamı ve ortak mücadeleyi ülke topraklarına taşımamasının zorlukları da eklenince iç açıcı bir tablonun ortada olmadığı açıktır. Ama bu tabloyu tümden değiştirmek mümkündür ve değiştirilmelidir. Faşizmi kurum ve kurallarıyla yenilgiye uğratmak için başka bir yol yoktur.

TARİHE BİLİMSEL BİR YAKLAŞIM.

Baştarafı : S. 7'de yaşını dökmeyeceği bir dönem olmamıştır. Kürdistan toprakları tarih boyunca bir savaş alanı olarak kullanılmış ve her yeni Kürt nesli gözlerini kan, gözyaşı ve baskıya, zulme karşı direnmele içerisinde açmıştır.

Bu direnme hareketlerinin bazıları hemen yenilgiye uğramış, bazıları kısa süreli başarılar elde etmiş, bazıları ise uzun sayılabilecek süreler içerisinde başarıya ulaşarak bağımsızlıklarını koruyabilmişler; ancak çeşitli sebeplerle tekrar başarısızlığa uğramışlardır. Her direnme hareketini sömürgecilerin uyguladıkları soykırım ve sürgün hareketleri izlemiştir. Kürt halkının mücadelesi günümüze kadar geçici duraksamalarla sürekli bir biçimde devam etmiş ve bugün de bütün bu mücadelelerin mirasçısı ve ileri bir halkası olarak mücadele, partimizin öncülüğünde devam

etmektedir. Zafer er geç ülkesi için her zaman savaşmış Kürt halkının ve onun öncüsü olan partimizin olacaktır.

Cemil CEVHER
16.12.1986

PPKK-MK POLİTİK BÜROSU'NUN AFGANİSTAN HALK PARTİSİ'NE MESAJI

Afganistan Halk Partisi'nin 22. kuruluş yıldönümü dolayısıyla PPKK Merkez Komitesi Politik Bürosu, 25 Aralık 1986 günü, Afganistan Halk Partisi'ne bir dayanışma mesajı yolladı.

Sözkonusu mesajda, "22. kuruluş yıldönümü, Afganistan Halk Partisi'nin, meşru Afgan yönetimine karşı ilan edilmemiş

bir savaş içinde olan emperyalizmin, uluslararası gericiliğin ve onların Afganistan'daki uşaklarının tüm saldırı ve komplolarını boşa çıkarmada ve Afgan halkının sosyal ilerlemesinin önündeki engelleri temizlemede bir başarı yılı olmasını dileriz" denildi.

BATI AVRUPA'DAKİ KÜRTLER'İN SORUNLARI TKP'Yİ İLGİLENDİRMİYOR MU ?

Başarafa: S. 6'da

şoven çevrelerin öteden beri işbirliği için bu sorunu önkoşul yaptıkları kamuoyunca da biliyorludu.

H.Kutlu, adı geçen konuşmasında, "böylesi manevraları ancak ideolojik-politik-örgütsel birliği sağlam, mücadeleci, devrimci bir parti gerçekleştirebilir" diyerek TKP üyelerini bu politika-ya ikna etmeye çalışıyor. Lenin, dönemin Avrupalı sosyal demokratlarının TKP'nin bu ma-

nevrasına benzer politikasını şöyle niteliyordu: "Avrupalılar sık sık 'sömürge halkların da uluslar olduğunu unutuyor. Böylesi bir 'unutkanlığa' gözyummak, şovenizme gözyummak anlamına gelir." (Lehin, GW, Bd. 23,s.57)

TKP'nin Batı Avrupa'daki Kürtlere ilişkin politikası, Avrupa'daki kilselerin takındığı tutumun da gerisinde kalmıştır. TKP'nin Ulusal Konferans belge-

leri, sözkonusu partinin, Türk sosyal demokratları ve İliberallerinin dayatmalarının etkisiyle hazırlanmıştır. TKP bu politiktadan büyük zararlar görecektir; bu politika TKP'nin ilerlemesinin ayakbağı olacaktır. Ama buna en çok sevinenler,TKP'yi "demokratikleşmiş", "Türkiyelileşmiş" olarak görmek isteyen burjuva çevreler olacaktır.

ZORAKI VAAZLER

Başarafa: S. 8'de

kendisiyle sınırlı değil. O, cuntanın borazanlığını yapıyor. Cinsel temas kontrolü ve zorakı "spor"un gerçeklerini pervasızca savunuyor.

Şimdi de Tuncell halkını "dindar" yapmak için, belli aralıklarla spor salonunda zorakı vaaazler verdiriyor. Yani halkı spor salonunda toplayarak imamlara vaaazler verdiriyor. Vaaazlerin ana teması da "vatan, millet, Sakarya"dır.

Gerçi devlet dairelerinde gericiliğin egemen olduğu yörelerde zorla "dindarlaştırma" çabaları var. Hatta namaz kılmadığı için işinden, evinden olanlar var. Ama Tuncell'de yapılanların boyutu farklıdır. Daha katmerli bir zorbalık var ve bu din boyutuyla açıklanamaz. Sömürgeciliğin yıldırma ve sindirme politikası, uygulamanın odağını oluşturuyor. Son dönemlerde onlarca PARTİZAN militanının katledilmesi de sömürgeci faşist terörün açık bir göstergesidir.

Oylesine bir yıldırma ve sindirme politikası uygulanıyor ki, Tuncell dışında okuyan yurtsever öğrencilerin kendi evlerine gitmeleri bile bazen tutuklanmalarına yetiyor. Tuncell'ye gidip evini görmeden dönenler var.

Ne ki Kürdistan tarihi; zorbalığın, ulusal demokratik muhalefeti yokedemeyeceğini, defalarca göstermiştir. Ağır gericilik koşullarındaki duraklama, gerileme ve yenilgilere rağmen gelecek sömürgecilerin değil, ezilen halkımızdır.

JINA NÛ YAYINLARI

Çıkan Kitaplar:

- * 1925 Kürt Ayaklanması (Şeyh Sait Hareketi), Prof.M.A. Haeretyan, Dr.K.M. Ahmad, M. Cwan
- * RONAHİ (1942-1945 yılları arasında aylık olarak Kürtçe yayınlanan derginin tüm sayıları birarada)
- * Jiyana Rewşenbiri û Siyasi Ya Kurdan (Di dawiya sedaxa 19-an û destpeka sedaxa 20-an de)Kürmancca Dr.Celîlê Celîl
- * Büyük Anayurt Savaşında Kürtler 1941-1945 H.M. Çetoev
- * Komara Demokratik A Kurdistan(Mahabad)-Kürmancca. Kerim Husami
- * Yüzyılımızın Başlarında Kürt Milliyetçiliği ve Dr. Abdullah Cevdet, Malmısanj
- * Roja Nû(1943-1946 yılları arasında haftalık olarak Kürtçe yayınlanan derginin tüm sayıları bir arada)
- * Dengê Xêzîkan(Karikatür kitabı), Mamoste
- * Images Du Kurdistan de Turquie(Kürdistan'a ilişkin resim albümü), Şuayy Adhğ
- * Anılarım, Soranca, Kerim Hüsami
- * Hesir û Baran, Kürmancca, Bavê Nazê
- * Zazaca - Türkçe Sözlük, Malmısanj

İSTEME ADRESİ:

Jina Nû Förlaget
Post Box 240 12
750 24 UPPSALA
SWEDEN

Postgiro: 50 37 99-9

Gazete Mi Yalan Makinesi Mi?

Hürriyet gazetesinin 19.12.1986 tarihli sayısında Saygı Öztürk imzalı bir "haber" yayınlandı. Bu haberde partimizi PKK'den ayrılanların kurduğu, PPKK ile PKK arasında bu yüzden kıyasıya bir mücadelenin sürdüğü şeklinde tamamen asılsız ve kamuoyunu bilerek yanlış bilgilendirmeyi amaçlayan iddialar da yer alıyordu. Bu konuda bir okuyucumuz Hürriyet'te yayınlanan haberin yazarına gönderdiği mektubun bir kopyasını bize de göndermiş. Bu mektubu okuyucularımıza sunuyoruz.

Pêşeng Redasiyonu

Sayın Saygı Öztürk;

19.12.1986 tarihli "Hürriyet" gazetesinde "75 PKK'cıya Palme Sorgusu" başlıklı bir haber sizin İmzanızla yayınlandı. Bu haber Hürriyet'in, yalan haberlerle kamuoyunun kafasını bulandırma şeklinde özetleyebileceğim yayın politikasına katkıda bulunmaya ne denli istekli olduğunuzu gösteriyor.

Söz konusu haberde özetle, PPKK'yi (Kürdistan Öncü İşçi Partisi), PKK'den (Kürdistan İşçi Partisi-Apocular) ayrılanların kurduğu, PPKK ile PKK arasındaki kıyasıya mücadele sonucu Çetin Güngör'ün (Semir) öldürüldüğü, PPKK ile PKK mensuplarının birbirlerini ihbarları sonucu O.Palme'ye sulkast olayında yeni ipuçları elde edildiği, İsveç polisinin bu iki örgütü yakından izlediği, PPKK ile PKK militanlarının sorgularının gizlilik içinde sürdürüldüğü vb. gibi iddialar yer alıyor.

Her şeyden önce, PPKK ile PKK(Apocular) arasında hiç bir örgütsel bağ yoktur. Ne PKK'den ayrılanlar PPKK'yi kurmuşlardır, ne de PPKK'den ayrılanlar PPK'yi kurmuştur. PPKK, PKK'den 3 yıl önce, 22 Nisan 1975 tarihinde kurulmuştur. PPKK'nin kuruluşu ile ilgili bu bilgileri, Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Mahkemesinde açılan bir dava nedeniyle maşalığını yaptığınızı Hürriyet gazetesine yazdı.

Buna rağmen, hem sizin gazeteniz Hürriyet, hem de Tercüman, Milliyet gibi faşist diktatörlüğün egemenliğinin sürdürülmesi için halklarımızı sersemletme görevini üstlenen diğer gazeteler PPKK'yi, PKK'den ayrılanların kurduğunu ısrarla yazı-

yor. Sizin de katkılarınızla ülke içinde de oluşturulan karanlık ortamda bazı gerçekler istenen anlamda, yeterli zaman ve açıklıkta aydınlanamıyor; fakat, yurtdışında, bu tür haberleriniz ne denli kalpazanlık yaptığının anlaşılması için açık birer örnek oluyor. Böylece kitleler Hürriyet gibi gazetelerin "halk gazetesi" maskesi altında ne denli halk düşmanı olduklarını daha kolay anlıyorlar.

Çetin Güngör PKK'nin MK üyesiydi. PKK'den ayrıldıktan sonra PKK yönetimi onu yoketme kararını aldı ve kararı birçok kez yazılı olarak kamuoyuna açıkladı. Çetin Güngör (Semir) PKK'den ayrıldıktan sonra da PPKK ile hiç bir örgütsel bağı olmadı. Çetin Güngör'ün öldürülmesi olayını, başta İsveç basın-yayını olmak üzere, Avrupa'nın bir çok ülkesinin gazete, radyo ve televizyonları işlediler. Fakat iddialarınızı doğrulayacak en ufak bir habere rastlanmadı.

Yalnız, "Dışişleri Bakanlığının üst düzeylerinde bir yetkiliden" diye formüle ettiğiniz MİT ajanlarını niyetlerini yansıtan raporlar doğrultusunda Hürriyet,

Milliyet ve Tercüman gazeteleri aynı ağızdan salya akıttılar. Bu olay üzerine yazdığınız yalan haberler bir kez daha gösterdi ki, örgütler arası çatışmaları dört gözle bekliyorsunuz. Ama, usaklığını yaptığınız diktatörlüğün tüm karanlık dolaplarına rağmen bu özlemlizi kursağınızda kalacaktır.

Palme sulkastı ile ilgili soruşturma hakkındaki iddianıza gelince; bu cinayetin ilgili soruşturma ve bu soruşturmadaki gelişmeler, hemen hemen günü gününe İsveç basın-yayın kuruluşları aracılığıyla kamuoyuna ulaştırılıyor. Bu soruşturma sırasındaki kimin veya kimlerin gözetimine alındığı, sorgulamalarda kimlerin veya hangi örgütlerin üzerinde durulduğunu İsveç'te oturanlar, hele hele Stockholm'de oturanlar gerek basın-yayın aracılığıyla ve gerekse de diğer haberleşme olanaklarıyla öğrenebiliyorlar. Bugüne dek bu konuda bir tek PPKK sempatisinin bile ifadesine başvurulduğu duyulmamıştır. Durum bu İken "PPKK militanlarının sorguları gizlilik içinde sürüyor" haberini nereden çıkardınız? İsveç'te tek haber kaynağınızın İsveç'teki Türk elçiliği ve "muhabir" kılık-lı birkaç MİT ajanı olduğunu bilmeyen mi var?

Palme sulkastı ile ilgili soruşturma sürüyor; fakat tetiği çeken kim olursa olsun bu hunharca cinayetin ardında CIA çıkacak, MİT çıkacaktır. Bu nedenle, kafa bulandırmaya yönelik çalışmalarınız sonuç vermeyecektir.

Umarım daha güllünc duruma düşmeye meydan vermeden; PPKK ile PKK arasında kıyasıya mücadelenin sürdüğü şeklindeki yalanlarınıza son verirsiniz. Ayrıca, eğer sizde basın halkının kırıntıları varsa bu mektubu yayınlarız.

Bir Pêşeng Okuru
Ali Kuşkondu
Stockholm

PEŞENG'İ OKU - OKUT,

YAZI VE HABERLE GÜÇLENDİR !